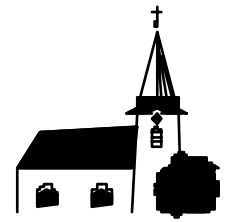

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

“Christos voskres!”

Vstupujeme společně do událostí Svatého týdne a následného prožívání velikonoční doby. Někdy mám dojem, že my, křesťané, “umíme” prožívat spíše dobu postní, méně však již velikonoční.

Velmi silně jsem si tuto skutečnost uvědomil před několika lety (1995-1996), kdy jsem asi čtyřikrát, vždy na týden až deset dní, “zastupoval” svého kolegu - kněze Jana, kterého jsem znal od dob studií a který tehdy působil jako misionář v části bývalého Československa, v Zakarpatí, tak asi 40 km od Užgorodu.

Zde jsem tedy měl možnost poznat “alespoň z rychlíku” život tamnějších lidí, život, který byl v mnohém zcela jiný, než na jaký jsem byl zvyklý: obrovská nezaměstnanost, hladové děti na ulicích, duchovní zmatek, kde se víra v Krista snoubila s neskutečnými pověrami, alkohol, který byl mnohdy “jediným východiskem, jak utéci z reality těžkého života”, strach ze sousedů, kteří se navzájem “hlídali” (10 let po Gorbačovově “perestrojce”)!

kresba J. Goldmann

Vzpomínám na neskutečné potíže při pastorači ve farnostech. Kolega tehdy bydlel na polorozbořené faře, kde se v zimě vytápělo na takových 5-10° C. Na faru samozřejmě ze strachu nikdo nikdy nepřišel. Jít někam na návštěvu do rodiny, znamenalo vystavit ji zadlužení u sousedů minimálně na čtvrt roku! Zde totiž nešlo přijít jen tak “na kafe”. Hostitelé vždy, aby je druzí nepomluvili, ale i pro neskutečnou pohostinnost, vystrojili hostinu o “deseti chodech”, na což si ale museli od sousedů vypůjčit, takže podruhé už člověk nebyl vítán... Vzpomínám si, jak jsem jednou přivezl do tamnějšího dětského domova, kde děti bydlely v plesnivých místnostech a v zimě, plné auto dárků, hraček a jídla a nic z toho děti nakonec nedostaly. Po mém odchodu si vše zaměstnanci, kteří měli doma také děti, rozebrali...

Pamatuji se na i na pravoslavné křesťany, kteří přišli do našeho katolického kostela ke svátosti smíření (ke “zpovědi”) a na mou otázku, proč nejdu ke zpovědi ke svému popovi, mi odpovídali: “My chceme zpověď a ne výslech”! (Většina pravoslavných duchovních byla za SSSR důstojníky KGB).

I když jsem si uvědomoval, že vidím jen zlomek pravé reality místního života, to vše a mnohé další bylo pro mne jedinečnou zkušeností a ptal jsem se sám sebe: “Jak to tady ti prostí lidé vůbec mohou vydržet?”

Jedna z návštěv Zakarpatí, tuším ta poslední, se uskutečnila bezprostředně po Velikonocích a myslím, že jsem tehdy na tuto otázku dostal odpověď. Někteří lidé v malém městečku mne již znali, a tak se mi přihodilo v tyto dny vícekrát, že mne někdo pozdravil slovy "Christos voskres!" (Kristus zmrtevýchvstal!) Tedy ne "Dobrý den", ale "Christos voskres". Tehdy jsem si uvědomil, jak je pro tyto lidi, kteří se ocitají v životních a často existenčních problémech, velikonoční víra v Kristovo vítězství důležitá! Přiznám se, že jsem jim v tu chvíli tak trochu záviděl...

J. Pecinovský

Zprávy z farnosti

- V naší berounské farnosti a farnostech "přílehlých" bude 2. - 10. 4. (ve Svatém týdnu) vykonávat svou **bohosloveckou praxi** seminarista naší pražské arcidiecéze, pan **Peter Kováč**, který je v pátém, tedy posledním ročníku teologického studia, a tak i jedním z možných kandidátů přijetí jáhenského svěcení v letošním roce. Vedení kněžského semináře jej do našich farností posílá s důvěrou a jistou nadějí, že i tento krátký týdenní pobyt a možnost prožít spolu s námi Sv. týden jej na jeho cestě obohatí. Prosíme o modlitby za něj i za všechny naše bohoslovce!
- **Velikonoční triduum** (od večerní bohoslužby na Zelený čtvrtek do nedělní slavnosti Zmrtvýchvstání Páně) stojí v samotném středu prožívání liturgického roku. V těchto dnech slavíme uskutečnění a dovršení Božího díla naší spásy skrze Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání. **Je proto velmi důležité pro skutečně věřícího křesťana prožívat tyto události i ve společenství Církve slavením společných liturgií, zvláště aktivní účastí na velikonoční vigilii, při které budeme obnovovat i své křestní sliby a přijímat do církve skrze křest i naše katechumeny.** (Letos jím v našem berounském společenství bude pan Richard Mašek z Karlštejna.) Velikonoční vigilii budeme opět prožívat v širším společenství našich čtyř farností. Tím můžeme i více vnímat skutečnost, že křtem patříme k sobě.
- Na Velký pátek se po obřadech uskuteční **sbírka pro křesťany ve Svaté zemi**. Pozice křesťanů v Izraeli není nijak jednoduchá. Tato sbírka může být malým poděkováním "Svaté zemi", která je kolébkou křesťanství a kde to vlastně všechno začalo...
- V sobotu 17. dubna a v neděli 18. dubna se uskuteční **sčítání návštěvníků bohoslužeb s nedělní platností**. Výsledky sčítání a jejich srovnání s výsledky téhož sčítání z roku 1999 poskytnou diecézním biskupům informace o vývojových trendech, na jejichž základě bude možné lépe a účinněji soustředit síly i prostředky k pastorační a evangelizační práci.
- **Vikariátní setkání varhaníků se uskuteční** v sobotu 24. dubna 2004 v areálu farních budov v Berouně. Jde o 1. setkání tohoto druhu v našem berounském vikariátu, pozváno bylo 26 varhaníků. Cílem celodenního spolubytí je kromě společného poděkování Pánu Bohu za dar povolání ke službě především vzájemné poznání se, výměna zkušeností nabytých v této důležité službě ve farnostech a také navození možné spolupráce.
- **Arcidiecézní pout' za kněžská povolání - farní pout' na Sv. Horu:** Jednou z priorit v životě naší pražské arcidiecéze, jak je vytyčili naši biskupové, je potřeba modliteb za nová kněžská povolání. Na tento úmysl se bude konat v sobotu 8. května na Sv. Hoře již III. arcidiecézní pout' za nová kněžská povolání. Biskupové nás, věřící vyzývají k hojné účasti na této pouti.

- ✚ Naši farní, již pravidelně jarní, **pout' na Sv. Horu** bychom tedy uskutečnili rovněž **8. května** (viz výše) a připojili se tak k modlitebnímu setkání věřících naší arcidiecéze. Doprava na Sv. Horu bude zajištěna smluvním autobusem, který pojedje v **8³⁰ hodin ze zastávky U černého koně v Berouně** a stavit bude na Plzeňce a na Sídlišti. Návrat asi v 16³⁰ hodin. Zájemci o poutní setkání ať se hlásí panu **Palkoskovi**, mimoberounští se mohou přihlásit u kteréhokoli z našich kněží. Cena na dopravu: **100 Kč**. Bližší informace o pouti jsou na nástěnce v kostele.
- ✚ **Zálohu na farní dovolenou je třeba dodat pí. Průšové do konce dubna 2004 ve výši 2000 až 4000 Kč** na rodinu (dle předešlé dohody), Dotazy: **Iva Průšová**, telefon **311 610 200** nebo **606 933 521**, e-mail: **dprusa@c-box.cz**
- ✚ **Tradiční jarní a velikonoční výstava prací svatojánských studentů**: Svatojánská kolej ve Svatém Janu pod Skalou **3. 4 - 23. 5. v sobotu a v neděli od 10 - 17 h.**

Koncerty v kostelích

- ✚ Svatojánská společnost oznamuje, že **17. 4. se v 17⁰⁰ hodin** uskuteční letošní první koncert ve Svatojánském kostele. Přivítáme americký univerzitní sbor **Gilroy High School Chamber Singers** z Kalifornie. Další koncert je plánován na **16. 5. od 16⁰⁰ hodin**, kdy zazpívá americký univerzitní sbor **Mercer Singers** ze státu Georgia. Oba sbory vystoupí v rámci turné v České republice a Rakousku. Na programu jsou drobné sborové skladby klasické hudby a americké spirituály. Oba sbory patří ve své kategorii ke špičkovým tělesům.

Skauti

- ✚ Po velké skautské schůzi, na které se v únoru jednalo o bytí a nebytí našeho farního Střediska „Radost a Naděje“, je situace taková, že někteří z vedoucích středisko opustili a bylo třeba jejich funkce nahradit. Roli vůdce střediska opět na dva roky přislíbil Pavel Kodras. Přesto se více než jindy potýkáme s nedostatkem vůdců. Apelujeme na rodiče: **„Pokud chcete, aby vaše děti svůj volný čas trávil mezi křesťany, ať už nyní či v budoucnu, uvažte, zda byste mohli jakýmkoli způsobem vypomoci s vedením dětí“**. Bližší informace – Pavel Kodras, tel.: 311 623 072, Josef Pecinovský, tel.: 311 621 964.

*Děkujeme Pavel Kodras, střediskový vůdce
Josef Pecinovský, duchovní rádce*

✚ Schůzky dívčího kmene	Pá 2. 4. Lasičky (16-18h)	Pá 16. 4. Světlušky (16-18h.)
	So 3. 4. výprava do hořovického bazénu	Pá 23. 4. Lasičky (16-18h.)
	Pá 9. 4. Světlušky (16 ³⁰ -18 ⁰⁰ ; od 17 ³⁰ mše sv.)	So 24. 4. „SPEŠL EKŠN“ Pá 30. 4. Lasičky

► *pokud není uvedeno jinak, výpravy jsou společné - Světlušky, Lasičky*

- ✚ **ČVACHTÁNÍ** v hořovickém bazénu v sobotu **3. dubna** t.r., sraz u klubovny v **10h.**, pojedeme vlakem; vezměte si s sebou asi **80 Kč**, plavky, ručník, mýdlo atp., však vy už víte co; plánovaný návrat je v 15h.

- ✠ **Velký pátek 9. dubna t.r. – schůzka Světlušek** bude tomuto významnému křesťanskému svátku přizpůsobena jak tématicky, tak časově; začínáme až v 16³⁰ hodin. (Je možné tento čas po domluvě s knězem využít ke svátosti smíření, k návštěvě kostela ap.), v 17³⁰ hod. půjdeme společně na mši svatou.
- ✠ **Schůzky chlapeckého kmene - Vlčata a Ocelotí:** vždy ve středu od 16⁰⁰ do 18⁰⁰ hodin.
- ✠ **Lvičata - schůzky dětí od 6 do 8 let:** vždy ve čtvrtek od 16⁰⁰ do 18⁰⁰ hodin. Případné změny - viz nástěnka na klubovně.
- ✠ **"SPEŠL EKŠN" 24. 4. 2004** středisková výprava na svátek sv. Jiří, patrona skautů, který bojoval a zvítězil nad Zlem. **Přesný čas srazu a návratu se dozvíte včas na nástěnce, přibližný je 9 – 18h. S sebou: střediskové nebo skautské tričko, skautský šátek, dobrou obuv, náhradní ponožky (to nepodceňuj!), to co má mít správný skaut (vybavenou KPZ apod.), dobrou náladu a kondičku, papů a pití.** Náš cíl je Tmaň, tam bude pro nás sloužena mše sv., pak vás čeká super hra, kterou pro vás připravil Kodry.
- ✠ Předem všem Jiřím, Jirkům a Jiříkům přejeme všechno nejlepší a hodně Božího požehnání.

- ☀ Zdravíme Manželské společenství a ostatní nadšené farníky. Shodli jsme se, že je již čas pro **farní turnaj v ping-pongu**. Všichni jste zváni ke hře i fandění do farní klubovny - kaplanky **v sobotu 17. dubna v 10 hodin**. Těšíme se na Vás a na příjemný společně strávený čas. P S: S nástupem teplejšího počasí se do dalších dnů nevzdáváme ani odvety ve volejbale. *Spolčo mládeže*

Diář Manželského společenství

- V dubnu se sejdem v **Loděnici u Doanů**, tentokrát **ve středu 14. 4. 2004** krátce po osmé večerní. (Kdo neví cestu, zastavte se nejpozději v 19⁵⁵ hodin u loděnické fary, pojedeme společně.)
- Možná už ani nemusíme připomínat, že **každý poslední večer v dubnu** (pohany označovaný za rej čarodějnic) zve všechny mladé, mladší, starší, berounské i okolní na **"Tradiční oheň na farní zahradě"** v Loděnici. Sebou si vezměte hudební nástroje např. buben, činely, chrastítka, píšťalky, dřevo (sladké), klavír (stačí pianino, arhany netřeba - jsou na nedalekém kůru); přibalte též radost a ochotu vyzkoušet všechno, co jste ještě nedělali. Nezapomeňte na nezbytné špekáčky a vše, co k nim patří. Tedy ještě jednou: **pátek 30. dubna 2004 v 16⁰⁰ hodin, Loděnice - zahrada při kostele sv. Václava!**
- V **sobotu 1. května** se uskuteční již **třetí "Prvomájový výlet"** pro rodiny s dětmi. Sejdeme se v 9⁰¹ hodin na fáře v Berouně, odkud vyrazíme pěšky podle Berounky na Tetín. Na tetínské fáře se společně naobědváme - každá rodina si vezme do skleničky tolik guláše, kolik sní, a stejné množství chleba, na místě se vše smíchá - vyzkoušená výborná receptura, jinak dle uvážení. Po obědě se rodiče mohou oddat odpočinku a povídání, neboť hlídání dětí by se měly na místě chopit studentky ze Svatojánské koleje, které jsou za tímto účelem pozvány. Konec cesty je náročnější pro kočárky (kdo však s kočárkem přežil výstup "po křížové cestě" na farní dovolené loni v srpnu, přežije i toto!) Je možno buď jít z Berouna po silnici, nebo dojet (i s gulášem) na faru v Tetíně individuálně (asi tak v 10³⁰ - 11⁰⁰ hodin) a strávit s námi alespoň (oběd a) příjemné odpoledne. Zve všechny, rádi poznáme nové tváře!

Zprávy odjinud

- **TECový workshop „Obnova TECové vize“** s P. Mikem Carrollem a jeho spolupracovníky z USA ve formě TECového víkendu 30. 4. - 2. 5. 2004 ve Vnoři v centru Mariapoli. Srdečně zveme všechny, kteří chtějí prohloubit svůj život v Kristu a zároveň poznat metody vedení TECu a mají zájem šířit tento program, k prožití společného víkendu, který povede P. Mike Carroll. V programu budou též představeny nové obřady! Více o tomto programu se dozvíte na stránkách <http://web.katolik.cz/tec/>. V případě zájmu, prosím, kontaktujte Pavlu Fabianovou: tel. 311 678 319, e-mail: p.f.2000@seznam.cz. Cena víkendu je 600,- Kč.

Z vikariátu

- **Vikariátní konference** - setkání kněží našeho berounského vikariátu se uskuteční v úterý **20. dubna**, tentokrát v **Králově Dvoře - Počaplech**. Zahájíme jej v kostele Nanebevzetí Panny Marie **mší svatou v 9⁰⁰ hodin**, pak bude setkání pokračovat na faře. Ke mši, při které se budeme modlit zvláště za farnosti našeho vikariátu, jste všichni zváni.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY:

	sobota 3. 4.	Květná neděle 4. 4.	Zelený čtvrtek 8. 4.	Velký pátek 9. 4.	Velikonoční vigilie sobota 10. 4.	Zmrtvých- vstání Páně neděle 11. 4.	Velikonoční pondělí 12. 4.
Beroun		9 ³⁰ 17 ³⁰	17 ³⁰	17 ³⁰	21 ⁰⁰	9 ³⁰ 17 ³⁰	9 ³⁰
Loděnice		9 ³⁰		18 ⁰⁰		9 ³⁰	
Tetín		11 ⁰⁰				11 ⁰⁰	
Hýskov		8 ⁰⁰				8 ⁰⁰	
Chýňava		11 ⁰⁰				11 ⁰⁰	11 ⁰⁰ Železná
Svatý Jan		8 ⁰⁰	18 ⁰⁰	15 ⁰⁰	21 ⁰⁰	8 ⁰⁰	20 ⁰⁰
Vráž	17 ⁰⁰						9 ³⁰
Osov		10 ⁰⁰		17 ⁰⁰		10 ⁰⁰	
Všeradice		8 ³⁰			20 ⁰⁰	8 ³⁰	
Hostomice		17 ⁰⁰	17 ⁰⁰			11 ³⁰	10 ³⁰ Zátor
Neumětely							9 ⁰⁰

Oslava 85 let kanovníka P. Nováka

V neděli 21. 3. při ranní bohoslužbě proběhla oslava 85. výročí narození pana kanovníka P. Gustava Nováka. foto Daniel Pri

Z jednání farní rady

V úterý 30. 3. se opět sešli členové FR, program setkání byl následující:

1. Duchovní slovo "Obnova křestních slibů a uvedení katechumenů do Církve".
1. Poděkování za P. Němečkovi a sestřám na Tetíně a všem, kdo jakýmkoli způsobem pomohli s **organizací postní duchovní obnovy**.
  1. **Pořad bohoslužeb** ve Sv. týdnu, **bohoslovecká praxe** ve Sv. týdnu, **Setkání varhaníků, Arcidiecézní a farní pouť** na Sv. Horu - viz Zprávy z farnosti.
  1. **Současná situace KMSŠ** - Po **zápisu** je na školní rok 2004 - 2005 přihlášeno 12 nováčků. KMSŠ děkuje všem, kdo jakýmkoli způsobem přispěli k organizaci a průběhu **Blešího trhu** "na pomoc" Katolické mateřské škole a samozřejmě dárčům. Výtěžek této akce činí **3400 Kč**, celkem je na účtě "Podpora KMSŠ" (č. ú. **19-0361038389 / 0800**) nyní **88 000**
  1. **Kč. Informace o nových varhanách pro kostel sv. Jakuba** a činnost chrámového sboru. Aktuální stav konta "varhany" je **91 785 Kč**. (Jedná se o farní prostředky na dokončení GO varhan v "**Zábrani**" a počáteční vklad na varhany u sv. Jakuba.) Příslib MK na III. etapu oprav varhan v Zábranském kostele je letos 400 000 Kč, na farnosti je tedy ještě dodat 50 000 Kč.
  1. Na **opravu varhan v Loděnici** předložili své projekty varhánaři Otcovský (55 000 Kč) a Konupka (49 900 Kč), jedná se ještě o dalším možném projektu. Na kontě je na opravu

varhan k dispozici **39 110 Kč**, z toho příspěvek OÚ Loděnice činí 20 000 Kč. (č. ú. 0361038389 / 0800, variabilní symbol **0613 / 04**)

1. Stále se jedná o **novém řediteli Farní charity Beroun**, došlo ke změně a ředitelkou FCH Beroun by se měla od 1. dubna stát JUDr. Jana Cívínová. Též zazněly informace o **životě AD na Zavadilce**, který by měla v dubnu navštívit senátorka Reuthová.

Další setkání farní rady se plánuje na úterý 8. 6. 2004.

-red-

Varhany pro chrám sv. Jakuba v Berouně

Dobrych zpráv je málo, ale říkají se dobře. Budeme mít “opravdické” varhany! Pojdme však od začátku.

V průběhu roku 2003 proběhlo poptávkové řízení na dodávku nového varhanního soustrojí za neopravitelný nástroj postavený ve 30. letech minulého století firmou Mölzer. Výsledky tohoto řízení poskytly široké spektrum dispozičních a cenových nabídek od 2,5 mil. Kč za nástroj s 23 rejstříky s pultem 2 manuály a pedál, přes nabídku za cca 5 mil. Kč za nástroj s 32 rejstříky s třimanuálovým pultem s pedálem až po nástroj s 15 rejstříky, pultem se dvěma manuály s pedálem, za cenu téměř 8 mil. Kč.

I ta nejlevnější cenová nabídka by pro naši farnost znamenala extrémní ekonomické zatížení. Proto je nezbytně nutné o investičních akcích takového rozsahu rozhodovat s mimořádnou obezřetností. Je třeba předjednat maximum dosažitelných podkladů jak s dodavatelem, tak i se subjekty, které by se mohly spolupodílet na financování.

Ve velmi nevlídné atmosféře chybějících milionů přišla od našeho bývalého pana faráře Libora Bulína informace, která zněla jako těžko uvěřitelná báchorka. Farnost sv. Bonifáce v Rijswijku nabízí darem do Berouna pro chrám sv. Jakuba varhany.

Na první poslech informace až tak neuvěřitelná, že jsem nad ní mávnul rukou s tím, že je to nějaký nesmysl.

Pater Libor Bulín však neváhal vzít auto a v polovině února letošního roku sám odjel do Rijswijku zjistit více informací. Dozvěděl se, že jde o varhany, které jsou v současnosti instalované v kostele sv. Benedikta v Rijswijku ...

Zázraky se dějí. O tom se během svého života opakovaně přesvědčuji. 2. března letošního roku jsem se zúčastnil s P. Liborem Bulínem, P. Josefem Pecinovským a Lukášem Petřvalským návštěvy v partnerském Rijswijku. Dřívější informace se do puntíku potvrzují. Navíc nástroj o 19 rejstřících s dvoumanuálovým hracím

stolem s pedálem s moderní elektropneumatickou trakturou je dispozičně výborně vhodný pro náš kostel. Je plně funkční, nechybí mu jediná píšťala. Všechny tóny hrají, žádná klapka

Varhany v Rijswijku

foto J. Bešćec

nezůstává „viset“. Nástroj má nádherný měkký zvuk. Po čtyřicet let byl průběžně udržován. Přesto si kromě samotného přestěhování vyžádá provedení celkové opravy. Mezi demontáží v Rijswijku a montáží u nás v Berouně bude třeba provést výměnu elektrických kabelů, vyčištění nástroje, výměnu těsnění přívodu tlakového vzduchu k jednotlivým píšťálám, přeladění, přeintonování na akustické poměry našeho kostela, vyregulování tlakových poměrů v soustrojí, přetěsnění vzdušnic, kontrolu měchů, regulačních ventilů, údržbu dalších dílů, o kterých ani netuším, že jsou součástí varhan.

Cena za přestěhování a provedení nutných oprav se může vyškrábat až na 700.000,- Kč. Je to sice jen zlomek ceny nového soustrojí, avšak i tak jde o obrovskou částku, kterou je třeba zajistit ve shodě s více subjekty, které budou ochotny podílet se na financování. Ostatně soudím, že v rámci našich možností bude třeba, abychom se na financování varhan podíleli všichni. Jakkoliv je zřejmé, že z vlastních zdrojů by naše farnost na financování takového projektu nenašetřila ani za dvacet let, jsem neochvějně přesvědčen, že se jej podaří úspěšně realizovat k prospěchu nejen naší farnosti, ale i celé berounské kulturní veřejnosti.

Jiří Bešćec

Konto pro berounské varhany je 035-0361038389/0800 u ČSp. Beroun.

**Církevní
stavby
berounského
vikariátu**

Kostel Narození Panny Marie ve Zdicích

Historie zdického kostela a dějiny zdické farnosti přehledně a podrobně zpracoval Ladislav Zvonař. Díky jím poskytnutým podkladům můžeme ve farním zpravodaji shrnout nejdůležitější etapy historie kostela.

Kde stál původní kostel, bylo definitivně zodpovězeno při generální opravě kostela v roce 1991. Původní části se našly v místech stávajícího presbytáře a sakristie. Lze usuzovat, že stavba vznikla již na konci 13. století. K původnímu kostelu patřila i dřevěná zvonice, snad později postavená na pozemku nad farní budovou. O faře je první písemná zmínka z roku 1352. Jeden z nejpamátnejších roků pro Zdice je rok 1424, kdy se konal po smrti Jana Žižky obecný sněm jako pokus o smír mezi katolíky a husity. Obě strany se sešly 16. října ve Zdicích, urovnaly náboženské spory a konečně nastal v zemi klid. V pohusitské době byly ke zdické faře připojeny jako filiální zaniklé fary z Počápel, Hudlic a Tmaně. Kostel ze začal přestavovat v roce 1747. Stavba kostela je barokní. Byl upraven pozdější gotický presbytář z 13. století. Z kostelní chodby vede schodiště na kůr nové vznosné kostelní stavby a na zvonici kostela. V kostele je pět rokokových oltářů. Nová farní budova se postavila v roce 1810. Ve zdejším kostele sloužilo mnoho významných osobností. Například, když byla opět ve Zdicích zřízena samostatná farnost, odebral se na ní sám děkan berounský Jan Nejedlý. Do Zdic přišel i velmi známý P. Josef Vorel, který se stýkal s vlasteneckými spisovateli a buditeli – s Chmelenským,

Zdický kostel foto Pavel Kodras

Jungmannem, Hněvkovským, bratry Nejedlými a dalšími. P. Vorel byl i velmi dobrým hudebníkem, měl dobrý sbor a orchestr. Skládal písně, z nichž nejznámější je „Nad Beroukou pod Tetínem“. Zemřel v roce 1874 a je pochován na zdickém hřbitově.

Kostel zažil mnoho slavných okamžiků, například, když kardinál Skrbenský v roce 1907 zde měl 832 biřmovanců. Zdice měly v roce 1910 2652 obyvatel z toho 2612 katolíků. Generální rekonstrukce kostela byla uskutečněna v roce 1990. Na tuto akci bez státní dotace přispěla i obec Zdice a hlavně zdický rodák pan Josef Jonáš. V roce 1992 byl pořízen nový zvon o váze 1 160 kg a v roce 1993 další tři zvony. Vlastní svěcení zvonů proběhlo za účasti pražského arcibiskupa Miloslava Vlka. V současné době je duchovním správcem ve Zdicích P. Zbigniew Ponichtera, misionář z Polska. Slouží zde od roku 1995. -vac-

Ze života svatých

Sv. Vojtěch, biskup a mučedník

(23. dubna)

Vojtěch byl synem vojvody Slavníka, jež sídlil na hradě Libici nad Cidlinou a matky Střezislavy. Narodil se kolem r. 951. Protože od mládí vynikal tělesnou krásou a silou, určil ho otec k světskému životu. Pak však chlapec smrtelně onemocněl. Rodiče ho položili na oltář Panny Marie, a když se uzdravil, slíbil otec z vděčnosti, že vychová syna pro stav duchovní. Asi 10 let poté se na hradě zastavil sv. Adalbert, který se vracel z misionářské cesty z Ruska. Vypravoval o různých národech a útrapách, jež zakusil na svých cestách. Jeho vypravování mocně zapůsobilo na vnímavého chlapce, který toužil co nejvíce poznat. Protože v Praze tehdy nebyly vyšší školy, vypravil se studovat do Magdeburku. Tam se stal arcibiskupem sv. Adalbert, který Vojtěcha vlídně přijal. Tam se Vojtěch zúčastňoval všech chlapeckých radovánek. Po smrti Adalberta v roce 981 se Vojtěch vrací do vlasti. Pražský biskup Dětmar posvětil Vojtěcha na podjáhna. Po smrti Dětmara se stal Vojtěch biskupem a byl oblíben pro svoji učenost a přívětivé chování. Vojtěch si ponechával jen nejnütnější část biskupského důchodu, ostatní dával chudině. Jednou dokonce obdaroval potřebného vlastní peřinou. Vojtěchova horlivost pro víru však v zemi, kde bylo mnoho pohanských zvyků neměla očekávaného úspěchu. Přetrvávaly sňatky mezi příbuznými, u šlechty bujelo mnohoženství, krevní msta a prodávání zajatců Židům. Proto požádal míšeňského biskupa Vlkolda, aby spravoval pražské arcibiskupství, a vydal se se svým bratrem do Říma. Prosil tam o radu papeže Jana XV. Papež mu odpověděl: „Synu, nejsi-li schopen vést svůj lid, uchyl se do ústraní a snaž se zachránit sám sebe“. Vojtěch chtěl putovat do Jeruzaléma, ale nakonec zůstal podle rady sv. Nila, opata, v římském klášteře. Zatím se Čechům po biskupovi Vojtěchovi zastesklo a poslali pro něj, že budou poslušni jeho vedení. V roce 922 se proto Vojtěch do Čech vrátil. Na Plzeňsku při návratu požehnal vlasti a lidu na Zelené hoře. Příští rok založil benediktinský klášter v Břevnově. Ten se stal centrem tehdejší kultury. Vojtěch pak podnikl cestu na Moravu a Slovensko. V Ostrihomě se sešel s uherským vévodou Geyzou a biřmoval jeho syna na jméno Štěpán. Dále putoval do Bílého Chorvatska a dokonce kázal i v Krakově. Po

redakční archiv

návratu z apoštolské cesty našel doma rozhárané poměry. Vypuklo nepřátelství mezi rodem Vršovců a Slavníkovců. I rozhodl se podruhé opustit vlast a odebral se do Říma do kláštera.

Jak obtížné byly poměry v tehdejších Čechách vypovídá příběh, který rozhodl, že biskup podruhé složil svůj úřad a odebral se do Říma. Nepřátelství Vršovců a Slavníkovců vyvrcholilo tím, že manželka jistého Vršovce, nařčená z cizoložství, utekla do chrámu na Pražském Hradu a tam se dovolávala útočištného práva. Podle pohanského práva měla být sřata manželem. Biskup Vojtěch ji nevydal, nýbrž žádal, aby byla podrobena soudnímu řízení a pokání. Vršovci však porušili právo útočištné, odtrhli ženu od oltáře, vyvlekli ji z chrámu a sřali ji mečem. Vojtěch vyobcoval tyto zbojníky z církve. Tím se však přiosťřilo rodové nepřátelství. Vojtěch si u papeže vyžádal slyšení. Výsledkem bylo, že Vojtěch půjde hlásat evangelium pohanským národům. Mezi tím Vršovci na hradě Libici zavraždili čtyři Vojtěchovy bratry. Vojtěch odešel do Polska, kde ho přivítal kníže Boleslav Chrabrý. Odtud z Hnězdna se vydal roku 997 do Gdaňska a pak se plavil do frižské zátoky. Tam mu domorodci od začátku jeho pobytu vyhrožovali a dokonce hrozili zabitím. Zde ho přepadli Prusové a pohanský kněz mu probodl hrud' oštěpem. Umíraje modlil se Vojtěch za vrahy. To se stalo 23. dubna 997, poblíž města Fischhausen u Královce. Tělo sv. Vojtěcha bylo nejdříve přeneseno do Třemešné, pak do Hnězdna a v roce 1939 do Prahy. **-vac-**

Dobrý člověk, pan Vilka

MUDr. Vladislav Havel, dlouholetý primář interny berounské nemocnice vzpomíná na léta, kdy v nemocnici na jeho oddělení pracovaly jako zdravotní sestry Boromejky. V té době tam byl zaměstnán i pan Vilka, který musel již dříve opustit svůj klášter. **MUDr. Havel vypráví:**

Vzpomínat na působení řádových sester nemohu, aniž bych se nezmínil o osobě pana Vilky. Na jeho život za branami kláštera jsem se nikdy neptal. Jednak na takové otázky nebyl čas, jednak by byly nevhodné. On byl pan Vilka příliš plachý. Jasně ale bylo brzy, že se jedná o pokorného člověka, jemuž ve svědomitosti nesahá nikdo ani po kotníky. Doslova „svatý člověk“, který plnil vzorně svěřené úkoly, aniž by se ozval při jakémkoliv úkolu.

Pan Vilka byl po zrušení kláštera Redemptoristů přidělen na budování přehrady na Dřevíči. Tam utrpěl úraz a musel na chirurgii. Zde ho objevily řádové sestry, a tak se podařilo přijmout ho nejprve jako zahradníka a pak zřízence na interním oddělení. K tomu mu, pro jeho přesnost v práci, bylo navíc svěřeno vyšetřování EKG přístrojem na sálku, kde mimo přístroje byla Faradaiova klec a nad ní vyřezávaný kříž. Ten a samotný „fráter Vilka“ se staly předmětem opakovaných soudružských žádostí o odstranění. Na každý návrh 'dogmatiků' jsem odpovídal tak, že se vše napraví, až najdeme někoho skromnějšího a ještě pracovitějšího.

Ostatně těchto Vilkových vlastností si vážili téměř všichni zaměstnanci a pacienti. Vyjímkou byli jenom pokušitelé, kteří ho trápili oslovením 'soudruhu', nebo pokušitelky „sváděním“ ve výtahu, kde nemohl utéci. To bylo jediné, čemu se hlasitě bránil, jak jsem sám zažil. A bylo vidět, jak je mu obojí protivné. Ještě dnes, když na naše spolupracovníky vzpomínáme a listujeme eventuelně v dopisech od pacientů, musíme přiznat **zvláštní roli, kterou sehrál pan Vilka:**

Z Haber přišel například dopis, v němž psal spolupracovník pana Vilky z doby totálního nasazení v Říši. Poznal onoho zbožného muže, kterého si všichni vážili natolik, že se nikdo ani neodvážil mu tykat. Jeho samého celoživotně poznamenal svojí skromností, trpělivostí, ochotou a poctivostí, což vše bylo dáno jeho hlubokým náboženským přesvědčením. A končil slovy: „Dodnes je mi vzpomínka na pana Vilku **povzbuzením ve strastech všedních dnů.**“

V posledním pozdravu panu primáři k Velikonocům končil následujícími slovy: „Jak se Vám daří zdravotně? U mě se už také leccos hlásí, ale zastanu ještě, pokud Pán dá, svěřené povinnosti.“ Takový byl postoj věřícího ke svému údělu a ke své chorobě ještě půl roku před smrtí.

Podobně ho znal i pan Palkoska, jemuž pomáhal na faře a v kostele. Vzpomínalo se, jak jezdil do Zbečna pomáhat na faru sekat dříví a pomáhat nemocné paní. Závěr byl, že jak nenápadně přišel, tak i nenápadně odešel. Pouze onen přítel z totálního nasazení, kterému jsme na výslovnou žádost poslali parte pana Vilky, aby mohl navštívit jeho hrob na Frýdeckém hřbitově, se s ním řádně rozloučil za nás.

-vac-

Sbor církve adventistů sedmého dne

Adventisté sedmého dne spolu se všemi křesťany zakládají svoji víru na Ježíši Kristu. Věří, že Bůh stvořil dokonalý svět a člověka se svobodnou vůlí. Člověk se však od Boha odvrátil. Bůh jako milující Otec se rozhodl udělat všechno pro to, aby člověku pomohl najít cestu zpět.

Adventisté věří, že všech 66 knih Bible - Starého i Nového zákona - tvoří jeden celek. Bible poskytuje všechny informace o Božím plánu s tímto světem. Obsahuje rovněž mnoho rad pro šťastný život člověka i mezilidské vztahy. I když Bibli psali lidé, adventisté věří, že Bůh pisatele inspiroval. Bible je pro adventisty pravidlem víry a života.

Adventisté věří, že Ježíš Kristus se osobně a viditelně vrátí na naši zem. Neurčovali a neurčují datum Kristova příchodu, ale na základě biblických proroctví věří, že to bude brzy. Nezdůrazňují konec světa, ale začátek nového, lepšího života. Očekávání druhého příchodu Ježíše Krista je motivuje v jejich službě. Naděje na blížký příchod Ježíše Krista je obsažena v názvu církve. latinsky "adventus" znamená "příchod."

Adventisté věří, že při druhém příchodu Ježíše Krista budou všichni, kteří mu uvěřili, vzkříšeni k novému životu. Věřící, kteří se návratu Ježíše Krista dožijí, budou proměněni. Vycházejí z biblické zprávy, která říká, že lidé budou vzkříšeni a budou trvale žít plným, aktivním životem na obnovené zemi.

Adventisté věří, že Bůh má člověka rád a přeje si, aby žil šťastně. Proto se snaží respektovat Boží vůli obsaženou také v Desateru přikázání. Nedělají to proto, aby tím získali spasení, ale jako výraz úcty a lásky k Bohu. Adventisté věří, že spasení je jedině z milosti. Přikázání ukazují, co je dobré a zlé, ale sílu ke změně dává pouze Bůh v Ježíši Kristu prostřednictvím Ducha svatého.

Sbor církve adventistů s.d. působí v Berouně od r. 1952 a schází se k sobotním bohoslužbám v modlitebně v Tylově ul. č. 273 na Závodí. Ve svém okolí jsou známí svojí charitativní činností, kterou konají prostřednictvím organizace ADRA /Adventistická organizace pro pomoc a rozvoj/. ADRA je registrována ve 113 zemích světa včetně ČR a poskytuje - koordinuje pomoc obětem přírodních, válečných i jiných katastrof bez ohledu na rasovou, politickou nebo náboženskou příslušnost. Stejně tak napomáhá všeobecnému rozvoji tam, kde to situace vyžaduje.

Adventisté jsou autory osvětových a vzdělávacích programů, kterými pomáhají zlepšit život svých spoluobčanů. Od podzimu r. 2003 probíhají v Berouně pravidelná setkání v rámci Klubu zdraví, která se zaměřují na potřeby tělesného, duševního a duchovního zdraví.

duchovní Církve adventistů s.d. v Berouně
Mgr. Peter Čík

Reflexe: Religiozita na Berounsku

V březnovém čísle Berounského katolického zpravodaje byl otištěn příspěvek Podbrdský vikariát včera a dnes, v němž byly uvedeny některé statistické výsledky šetření religiozity podle sčítání lidu v roce 2001. Z našeho pohledu neradostná situace má hlubší kořeny již v minulosti. Dnešní stav můžeme srovnávat se situací před 50 lety, neboť na podzim roku 1954 prováděl Státní úřad pro věci církevní šetření religiozity na celém území tehdejší ČSR. Nezjišťoval tehdy počet katolíků podle statistických kritérií, ale hodnotil religiozitu podle účasti věřících na nedělních bohoslužbách, podle počtu církevních sňatků a křtů a podle účasti lidí na slavnosti Božího Těla.

Metodika šetření a jeho vyhodnocení nebyla jednotná a jednotlivé výsledky se poněkud liší, ale je zjevné, že nejnižší religiozita byla v Ústeckém kraji (pod 5 %) a na druhém až čtvrtém místě byly Pražský, Liberecký a Plzeňský kraj (5 – 6 %). Religiozita ve středních Čechách tak již tehdy byla na úrovni pohraničí postiženého odsunem německého obyvatelstva.. Náboženská situace ve středních Čechách však nebyla jednolitá (výsledky šetření nedodaly okresy Kolín, Nymburk, Mělník a Slaný). Religiozita nižší než 2 % byla v okresech na sever a západ od Prahy – Nové Strašecí, Kralupy, Praha – sever a Mladá Boleslav. Kolem 2 % se pohybovala religiozita v okresech Český Brod a Rakovník, ke 3 % se blížil okres Kladno. Religiozita přes 3 % byla zjištěna v okresech Praha – západ, Praha – východ, Brandýs nad Labem a Praha – jih. Pak již následovala naše oblast – v okrese Beroun navštěvovaly nedělní bohoslužby 4,05 % obyvatel a v okrese Hořovice 4,6 % obyvatel. Krajskému průměru odpovídala religiozita v okresech Poděbrady, Benešov a Říčany. Nadprůměrnou religiozitu měly okresy Kutná Hora (7,3 %), Vlašim (9,1 %), Příbram (9,8 %), Sedlčany a Votice (11,1 %) a Dobříš (15,8 %). Vyšší religiozita tedy byla v jižních a východních okresech kraje, nižší v severních a západních okresech.. Na tehdejší okrese Beroun bylo měsíčně uzavřeno v průměru 9 církevních sňatků a byly uděleny 3 křty. Slavnosti Božího Těla se na okrese zúčastnilo v roce 1954 1500 účastníků.

Jiným ukazatelem religiozity v době před 50 lety je statistika o počtu žáků přihlášených na výuku náboženství. Méně než 40 % žáků bylo přihlášeno na náboženství v okresech Kladno, Nové Strašecí, Rokycany a v pohraničních okresech Karlovy Vary, Litvínov, Česká Lípa, Jablonec nad Nisou, Liberec a Nový Bor. Účast 41 – 50 % žáků na výuce náboženství byla ve středních Čechách v okresech Beroun, Brandýs nad Labem, Kralupy nad Vltavou, Praha – sever a hl. m. Praha a v pohraničí v okresech Plzeň, Tachov, Aš, Cheb, Podbořany, Bílina, Duchcov, Frýdlant, Rumburk a Turnov. I to ukazuje na skutečnost, že náboženské poměry ve středních Čechách se přibližovaly situaci v pohraničí. Okres Hořovice na tom byl tehdy ještě lépe, na náboženství tam bylo přihlášeno 61 – 70 % školní mládeže. *V. Babička*

Reflexe: Téma křesťanství na obrazovce

Možná se někomu z Vás také dostal na e-mail dopis redaktorky Křesťanského vysílání ČT. Velmi stručně jej lze shrnout takto: Redakce křesťanského vysílání je z naprosté většiny tvořena nevěřícími lidmi, veřejnoprávní televize zachová požadovanou skladbu vysílání, ale hovoří se spíše o dobrých lidech a dobrých skutcích, ne už o víře, osobním Bohu a jeho lásce. Nebo ještě hůř: vzpomeňme na zmatečný a téměř protikatolický příspěvek, který zmiňoval svobodné zednářství... “Vnímám to tak, že je pro Satana lepší, když pod rouškou křesťanství bude prezentováno všechno možné, než kdyby byl pořad

úplně zrušen. Je to jedna z jeho léček, kterou divák křesťan prohlédne, ale nevěřící ne”, píše a o modlitbu za skutečně křesťanské vysílání prosí Šárka Pavlicová. Svůj názor na toto téma nám zaslal jeden z našich čtenářů:

Díky za přeposlaný názor Šárky Pavlicové na "křesťanské" vysílání v České televizi. Téma je mi blízké, protože o něm už dlouho přemýšlím. Chci se s vámi podělit o své osobní stanovisko, které je možná tvrdé, ale upřímné.

Je dobré, že křesťanské téma má na ČT své stálé minuty. Je špatné, jak s ním veřejnoprávní televize nakládá. Redaktory osobně neznám, ale je zřejmé, že většina z nich nebere křesťanství osobně, ale pouze profesně. Nepochybuji o tom, že stejní lidé by dokázali vytvořit ve stejném stylu magazín o dopravě, cestování či módních trendech. Netvrdím, že se ČT čas od času nepodaří vytvořit hodnotnou křesťanskou reportáž. Obecně ale platí, že křesťanům odvádí spíše medvědí službu. Proč?

V křesťanském vysílání se paradoxně jen zřídka hovoří o křesťanství jako takovém. Televize nevyužívá možnost představit známé osobnosti i "obyčejné" lidi, kteří přijali Ježíše jako svého pána. Chápu, že ne každý dokáže svoji víru předložit kamerám. Nepochybuji však, že by je redaktori dokázali vyhledat, kdyby opravdu chtěli. O víře se v TV hovoří jaksi opatrně, chodí se po špičkách, jen aby snad někdo z ateistické většiny nezvedl telefon a nevynadal "vrátnému na Kavčích Horách". Co takhle ukázat v televizi človíčka, který poví o svém hledání a nalezení Boha? Místo toho sledujeme příběhy lidí, kteří jsou sice hodní, ochotní pomáhat, vedou školy a řídí ústavy. Vůbec však není jisté, zda jsou křesťané - a nikdo se jich na to ani neptá. Co takhle vložit jejich příběh do některých ze sociálně zaměřených či jiných "běžných" magazínů? Někteří lidé v křesťanském vysílání alespoň do kamery připustí, že "něco tam nahoře asi možná je". Sláva! Je to vážně čas věnovaný křesťanům, nebo jen povinné vyplnění kolonky ve vysílacím schématu? Nedivím se mnohým věřícím lidem, že ČT kritizují. Nedivím se však ani ateistům, když je "televizní křesťanství" neosloví a pohled na křesťany jim leckdy dokonce zkresluje. Pravda, o víře netřeba křičet do éteru, lidé ji uchovávají ve svém srdci. Pokud však má křesťanství na obrazovce posloužit k prezentaci (proč se jí bránit, je to báječná alternativa k sexu a sprostým tlachům, kterých je v TV dost) věřících lidí a jejich skutků, je jeho televizní zpracování až na výjimky mizerné.

Miloš Klíma, Beroun

Svědectví: Bůh v mém životě

Ráda bych vám napsala o mém rozhovoru s dcerou. Proč napsala? Protože vyprávět bych to asi nedokázala.

Seděly jsme na gauči v obýváku a ona se ke mně jako vždy tulila a najednou do naprostého ticha pronesla:

„Maminko, až budeš v nebíčku, zůstaň tam.“

Ve mně by se v té chvíli nikdo krve nedořezal, polilo mě horko a hlavou mě prolétlo, co má zase tohle znamenat?, to už to mám tzv. „za pár“ nebo co? Vždyť mi nic není... a oči se mi začínaly „potit“. Ještě, že seděla vedle mě a nedívala se na mě.

Zmohla jsem se jen na: „Ale já do žádného nebíčka nechci, já ještě chci být s tebou!“

Asi si nedovedete představit – nebo vy možná ano – co se ve mně odehrávalo při následujících větách.

„Mami, věříš na andělíčky?“

„No, bylo by hezké, kdybychom měli všichni takové andělíčky strážníčky...“

„Ale zlí lidé je nemají, vid’?“

„Asi by je mít neměli, protože si je nezaslouží...“

„A můžou si andělíčci vybrat, komu se narodí?“

„Já myslím, že ano...“

„Hm, tak víš, jak to uděláme? Ty se teda narodíš mně!!!“

„A budeš mě mít ráda?“

(Očička jí zjihla, celá se tak nějak zněžnila a nádherně mazlivě mně povídá:)

„To víš, že budu...“

Vyprávěla jsem tento příběh, protože můj život je jedno velké tajemno a důkaz toho, že mezi nebem a zemí NĚCO prostě je. Věřím, že JE! J. K.

Svědectví: ...a přemýšlejme, kým je pro každého z nás Bůh *(Kat. týdeník, homilie 3. neděle postní)*

Bůh je pro mě láska. Je to někdo, kdo mě má rád, kdo mi stále pomáhá, kdo mne nikdy neopustí, na koho se mohu spolehnout, komu mohu důvěřovat...

Ted', když o tom tak přemýšlím, připadá mi to vše jasné jako facka. A přesto na to tak často zapomínám. Kolikrát, když se něco nedaří, nebo je smutno "po dušičce", se v tom stále plácám, hledám řešení či se to snažím rozpitvat na proč? jak? a už jsem v tom až po uši. Hlava div se mi nerozskočí, mozkové závity se začínají přehřívát, o mém "milém přístupu" k nejbližšímu okolí ani nemluvě. A pak si konečně "vzpomenu na Boha" a už to jde. Ne že by se problém vyřešil, ale náhle člověk objeví jiný úhel pohledu, může to svěřit, může se potěšit tím, že i o něho má Bůh zájem.

Možná se ptáte - proč to píše, vždyť tohle všichni víme?

Už skoro dva roky mám schovaný vzkaz o tom, jak někomu moc pomohla i má modlitba. I když samozřejmě vím, že jsou modlitby "účinné", po přečtení tohoto se vždy znovu potěším, osvěžím. A tak si říkám - něco si lze připomínat víckrát, nemyslíte? LL

Radost z přátelství

I když ji neznáme příliš dlouho, připadá nám, jakoby to byla věčnost. Za tak krátkou dobu se tak hluboce vryla do našich srdcí. Určitě mi dáte za pravdu, že se mezi nás vrátila ta, která nás vždy přijímala s otevřenou náručí jako naše vlastní máma, s úsměvem ve tváři, prozrazující její dobrosrdečnost.

Naše Janička, nikdy nikoho neodmítla, ani v těch nejtěžších bolestech před i po vážných operacích kyčelního kloubu, které absolvovala v pražské nemocnici. Přestože její utrpení bylo jistě veliké; většina z nás si to nedokáže představit; nedávala na sobě nic znát. Ale díky Bohu nevzdala tento těžký boj.

Chceme jí proto za vše poděkovat za to, že nejen nás navedla na cestu víry, pomohla nám v přijetí Pána Ježíše do naší rodiny, za což jsme jí nesmírně vděční. Děkujeme jí za lásku a obětavost. Připravila také naši dceru Zuzku ke svátosti smíření a k prvnímu svatému přijímání.

Janičce přejeme mnoho a mnoho dalších let plných zdraví a lásky, kterou stále rozdává všem lidem kolem sebe, a to bez jakéhokoliv rozdílu. Nikoho nedává stranou. Takové přátelství je velice cenné a vzácné pro každého z nás. Každý člověk určitě potřebuje čas od

času záplatu na svoji dušičku. Potěšit, povzbudit, aby mohl dál čerpat sílu pro svůj život. Je to zvláště krásné, když útěcha a dobrá rada míří od takového přítele, kterého nám sám Bůh postavil do cesty.

Děkujeme také za celý okruh přátel, který se nám rozšířil. Janičko, vždy jsme v Tobě měli a máme velkou oporu. Máme Tě moc rádi a těšíme se, pokud to jen Tvůj zdravotní stav dovolí, až budeme moci přijímat Tvé zkušenosti víry. Po tomto dlouhém čase stráveném na nemocničním lůžku máme radost, že ses vrátila domů. Proto i nadále vyprošujeme od PÁNA požehnání, záplavy milostí a ochranu PANNY MARIE Tobě i celému farnímu společenství, ve kterém je spousta prima lidiček.

„...Podobně jako na Ježíšově tváři, i na nás může být vidět, že jsme se setkali s Bohem. I naše tvář může zářit pokojem, radostí láskou. Třeba pak skrze naši prozářenou tvář pošle Bůh své světlo do temnot v životech druhých lidí... „

*Janě Friedrichové věrní přátelé z liteňské farnosti
Zuzana a Kamil Alferyovi s dětmi*

Výprava dívčího a chlapeckého kmene

Dlouho očekávaná a vyprošená výprava skautů a skautek se nám povedla zrealizovat 13. března. Bohužel jsme se trefili do čekatelek a vůdcovek. Ale díky tomu, že se konaly v našich klubovnách, mohli někteří naši čekatelé, skloubit příjemné s užitečným. Zkusili některé

zkoušky a vypravili se s námi do Hudlic. My jsme dobu čekání vyplnili soutěžemi na zahradě. Okolo půl jedenácté jsme vyrazili z fary směr Děd. Sotva jsme ušli pár metrů, už tu byla jedna ukradená svačina. No teda... byla to spíš zkouška postřehu! E.T. si zavazoval botu, sváču si odložil a hbitá Myška ji pěkně ulovila. Byl z toho tak nešťastný, že údajnému lupiči zabavil banán. Doplazili jsme se ke kapliče. A kudy dál? Bahnem do krpálu nebo po skoro rovném terénu? Vydali jsme se na louku, tam k naší radosti (a naději) bahno nebylo. Sluníčko příjemně hřálo. Krása, louka, sluníčko, teploučko, ptáčci, jaro, stromy, ziiima, sníh?!... jo SNÍH. V lese nás čekalo bílé překvapení. No nakonec, proč ne. Budeme se koulovat! Nevěříte? Běžte se podívat, možná tam ještě nějaký sníh najdete. Asi dva kilometry od rozhledny jsme hráli na mrkanou – hra spočívá v tom, že jeden hráč sedí v dřepu-dřepař, dívá se na vůdce, který na něj mrká. Druhý hráč nad ním stojí a kouká se mu na záda-hlídač. Úkolem dřepařů je utéct, úkolem hlídačů chytit. Dřepaři to na sněhu rozhodně neměli jednoduché. Taky se trochu zmáchali, ale skaut je přeci nepromokavý, jak říká jedenáctý bod skautského zákona*, takže není co řešit. Pro zpestření cesty daly Lasičky hru jménem Lžičkový vrah. Vlastně to byl klacíkový, na lžičky jsme totiž zapomněli, posloužil nám les. Vůdci byli ti co nedopřáli klidu a všichni ostatní oběti. Oběti měly svůj život doslova ve svých rukou. Měly držet klacík (velikostně shodný se lžičkou) mezi prsty a vydržet to až do Hudlic. Zkuste si to, není to žádná sranda. Kdo tak nečinil, bylo „po něm“. Ač hra vypadá morbidně, vede vlastně oba týmy ke vzájemné bystrosti. Jde hlavně o to, jak je kdo všímavý, vytrvalý... Doufám, že hru nikdo

* skautský zákon má jen 10 bodů, každý bod nad deset je skauty vymyšlen ... pro povzbuzení a Bůh ví ještě pro co dalšího. Děkujeme za pochopení.

neobráti do reality! U rozhledny jsme piknikově poobědvali. Tam padlo několik obětí. Pokračovali jsme po strmé a zasněžené cestě. Měli jste několik možností schůdnosti. Buďto začít "plužit". Zkusila jsem to, a chlubila se, jak mi to jde, aby ostatní viděli, jak se má po takové cestě chodit. Na to Zuzka Alf. povídá: "Chtělo by to lyže." „To by bylo fajn!“ A za chvíli už jsem seděla, všichni jistě víte na čem. Další možnost - jít lesem, i když mi to taky párkrát podklouzlo. Nevím čím to je - těm dětem to šlo líp. Přiblížili jsme se k rozcestníku - Hudlice 7 km, ale o pár metrů dál nám jeden kilometr přidali. Hm... to je divné. Nicméně pokračovali jsme dál ve směru rozcestníku. Chvilku mi vrtalo hlavou jestli nejdeme špatně. Došli jsme do vesnice jejíž jméno mi v hlavě neutkvělo. Znáte to zapamatujete si obličej neboli ksicht, ale jméno né a né "vypláznout". Taktéž to bývá i s místem. Takže v té jmenované vesničce jsme si dali velkou odpočinkovou pauzu. Papali, bumbali a snažili se chytat bronz. Pak jsme vyrazili na cestu mezi pole. A na jednom z těch polí jsme si pěkně zařádili. Hráli jsme o šátek - kdo dřív vezme. Vysvětlováním pravidel vás už zatěžovat nebudu. Jen popíšu jednu část. Dvě družstva stojí proti sobě asi 10 m, uprostřed je šátek a ve chvíli, kdy vůdce zařve "mlíko", vrhnou se obě družstva na šátek. Podstatné totiž bylo, aby si celé družstvo šátek předalo. To vám byla mela. Hotová bitva. Někteří páni si servítky opravdu nebrali. Po tomto náročném boji jsme ošetřili zraněné a vykročili směrem k Hudlicím. Už nám zbývalo jen pár kilometrů. Náš cíl byl dosažen. "Doplachtili" (hodně foukalo) jsem se ke kostelu. Tam Šťovka rozdala šifry, které nebylo lehké vyluštit a něco po páté nám jel autobus do Berouna. Na faře tak jako jsme začínali, tak i nástupem končili. S modlitbou a poděkováním našemu Pánu za dnešní vydařený den se rozešli do svých domovů.

Vaše Hanča Burešová

Hledáme vůdkyně

Pracuješ ráda s dětmi? Dokážeš být dospělákem a hrát si jako dítě? Jsi věřící? Máš ráda přírodu? Říká ti něco slovo Skauting? Neboj se a dej o sobě vědět! Ať jsi nebo nejsi skautka, rády tě přijmeme mezi sebe!

Dívčí kmen střediska Radost a Naděje při Berounské farnosti - hledáme vůdkyně (studentky, maminky, svobodné, vdané..) především z řad věřících pro činnost (zatím výpomoc) v družinách Světlušek (7-12 let) a Lasiček (12-17 let). Dotazy zodpoví Hanka Burešová, vůdkyně dívčího kmene: tel: 728 236 981.

Byl jsem na „potratech“

Kdysi před měsícem jsem zachytil informaci, že se opět pořádá pochod Prahou proti potratům. Datum 27. března jsem si poznamenal do svého diáře a když nastal onen den, tak jsem vyrazil.

Pět minut před jednou vidím, jak “bere” uhlopříčku Staroměstského náměstí parta dominikánů. V pluviálech. Pěkně jim padnou jejich středověké hábity. Kráčejí od kláštera u svatého Jiljí do Týnského chrámu. Tam je již zaplněno. Více lidí jsem tam viděl jenom na nedávném pohřbu

Manželské
společenství

Jiřího Reinsberga. Že trochu odbočuji. Na kostel i onoho kněze mám milou vzpomínku. V šedesátém sedmém, když jsem přišel na studia do Prahy, to byl první kostel, kde jsem si konával svou nedělní povinnost na mši svatě o půl dvanácté. Stával jsem u kazatelny. Pamatuji si, jak přistupovali k stolu Páně mladíci, patrně studenti filosofické fakulty. Jeden takový vyšší, s knírkem a nosem, mi zapadl do paměti. Po letech se z něj vyklubal Tomáš Halík...

Kostel tedy plný. Sem tam poznávám známou tvář. Ale nebylo jich mnoho. Celebryje a hlavně pak dlouze káže biskup Dominik Duka. Dotkne se řady témat. Mluví o potratech, euthanasii, o všem. Vzdává ale i úctu svědomitosti doktorů a mapuje všechny ty sociální okolnosti západní společnosti (kam patříme i my), které vytvářejí půdu navádějící k potratům. Říká, že mužský svět vytváří ženám otroctví. Bohoslužba po dobré hodině končí a dav vyráží do města. Odvážnější rozvinou transparenty. Třeba o tom, že „Srdce dítěte bije dříve, než budoucí matka o něm ví.“ Nabízejí se letáčky doprovázené složenkami na podporu azylových domů pro matky v tísní. Rozdávají se balónky s nápisy. Např. <http://prolife.cz>. Ano, zdá se, že hnutí není dílem místním, ale má široké mezinárodní zázemí. Ve předu jdou rodiny s dětmi a kočárky. Do megafonu se kdosi modlí růženec. Vidím sošku, snad Panny Marie, v červeném plášti a se zlacenou čepičkou, jak ji někdo nese. Přiblížím se a poznávám v nositeli sošky jednoho přespolního známého, Josefa. Chudák, těžce je zkoušen v manželství, neboť jeho žena je v jakési sektě. Prý přijel autobusem. Ano, bylo tam několik autobusových zájezdů na Pochod pro život organizovaných podnikavými faráři či laiky. Proto tolik mně neznámých tváří. Trochu to cítím i jako výčitku nám Pražákům a lidem z okolí. Z farníků vidím akorát známé aktivisty Hnutí pro život ze Svatého Jána. I s dětmi. Tatínek dodává vážnosti své přítomnosti několikadenním strništěm na své tváři. *Leták Hnutí pro život*

redakční archiv

Opravdu místních nebylo mnoho z celkového počtu několika set účastníků. Průvod se ubírá Celetnou, Ovocným trhem, Můstkem a na Václavák nahoru k soše.

U svatého Václava začíná „civilnější“ program. Z reproduktorů slyšíme skupinku mládežníků zpívajících anglicky. Zajisté nějaká americká křesťanská denominace apoštolující v Praze. Pak nastupuje poslanec Marek Benda. To je syn disidenta Václava, dnes již blahé paměti. Vybavuje se mi vzpomínka, jak jsem ho na konci „bolševika“ vezl noční hodinou do Brna a pak hned časnou ranní hodinou zpět. Taky kvůli potratům. Tak ten syn řekl, že protipotratová kampaň, rozjetá nedávno ve Sněmovně, byla velice užitečná. Posunula vpřed obecné povědomí o potratech a vyvolala širokou diskusi v periodikách, která vyzněla velice dobře: Nabylo se konsensu, že potrat je zlo. Z dalších řečí mně utkvělo, že za zabití vzácného druhu ptáka, lze obdržet až několikaleté vězení. Zatímco za zabití člověka... Dále se dozvídáme, že americký prezident podepsal důležitý protipotratový zákon a že se lepší i k nenarozenému životu nenakloněná atmosféra na půdě OSN. Co mně nejvíce oslovilo? K mikrofonu přistoupila jedna osoba. Nevypadala přespolně a určitě měla nejméně maturitu. Spíš měšťka. Prý se ptala primářky na ženském oddělení nemocnice, která

že doba je nejvhodnější k počtí. A ona odpověděla: „Každá.“ Ta osoba u mikrofonu to řekla s takovou dávkou ženství, biologie, živočišnosti ... a štěstí.

Závěr? Řeknu svou představu, jak to bude na kraji věčnosti. Přijde duše, která se na zemi nějak vyskytla poblíž potratu, k sv. Petrovi a on se zeptá: „A co ten potrat?“ A on(a) odpoví: „Já o tom nic nevím. Vlastně, na to byly ty komise, ne ...“ „Ale vždyť jsi přeci viděl(a) tu manifestaci na Václaváku!“, dí sv. Petr. „Jó, myslíš ten malý směšný hlouček, jak se tam motal vždy na jaře?“

Takže zvu všechny. Přijďte, až se toho za rok, dá-li Pán, dožijeme. **Marián Fabian**

ČESKÁ KATOLICKÁ CHARITA FARNÍ CHARITA BEROUN

Seydlovo nám. 24 Beroun 266 01 tel: 311 622 422

✿ Azylový dům pro muže v Berouně - Zavadilce poskytuje přístřeší a servis sociálních služeb mužům v krizové situaci. Do své složité životní situace se dostali různými způsoby, částečně i svým zaviněním. Azylový dům v souladu se svým určením poskytuje klientům ubytování na dobu maximálně jednoho roku. V současné době takto končí doba ubytování čtyřem mužům (37, 40, 55, 54 let), kteří dle naší zkušenosti skutečně usilují o vyřešení svých problémů a tedy o klidný, spořádaný život, ale jejich vyhlídky do blízké budoucnosti nejsou právě slibné. Všichni tito muži více než rok řádně pracují a mají tak prostředky na zaplacení komerční ubytovny nebo podnájmu, ale ubytovací možnosti na Berounsku jim zatím řešení, zdá se, nenabízí. Ubytovny mají nedostatečnou kapacitu, upřednostňují sezonní dělníky nebo jsou pro klienty příliš drahé. Proto se obracíme na vás s prosbou o poskytnutí podnájmu v Berouně a blízkém okolí od 2500 - 3000 Kč.

Předem děkujeme, že o naši prosbě budete přemýšlet.

Martina Mossoczy, sociální pracovnice AD

✿ Z rozhodnutí ředitelství Arcidiecézní charity Praha bylo vedení Azylového domu na Zavadilce nuceno v rámci úsporných finančních opatření vrátit služební automobil. Správa AD se tak nyní nachází ve velmi svízelné situaci - vážne zásobování (pro většinu potravinových zásob, chleba ap. zaměstnanci dojížděli tímto vozem), není také možné, jako dosud, dojíždět do domácností pro darované obnošené šatstvo. Velmi prosíme farníky, kteří by byli ochotni jakýmkoli způsobem v této situaci vypomoci, aby se ozvali vedoucí AD, paní Marii Burešové, mobil 728 474 739, 737 282 800, e-mail: beroun@charita-adoptce.cz

M. Burešová v AD

foto av

Rok v "Azyláku"

Nezdá se to, ale Azylový dům na Zavadilce je v péči "berounské farnosti" už více než rok. Za tu dobu se zde mnohé změnilo. K radosti naší i k radosti klientů samozřejmě k lepšímu. Velký podíl na této nové situaci má samozřejmě vedle (dnes už) bývalého ředitele Farní charity Daniela Průši současná vedoucí AD, Marie Burešová.

Pod jejím vedením se “zgruntu” změnil nejen vnitřní prostor AD, ale především jeho režim a řád. Celková rekonstrukce se samozřejmě teprve chystá, klidný život AD také komplikují nevyjasněné vztahy jak s Arcidiecézní charitou Praha, tak s některými neloajálními zaměstnanci. Klienti jsou však zde spokojeni a jejich chvála se prý roznesla i v jiných podobných zařízeních. I přes veškeré potíže je v nynější činnosti znát jasný posun “směrem k Evropě”. Základem úspěchu je totiž fakt, že vedoucí namísto pouhého plnění povinností se snaží svým klientům tvořit zázemí. Tak jako Maruška Burešová. A že je azylantům jakousi mámou svědčí i fakt, že se jim postarala spolu s kolektivem před vánoci o sváteční večeři a pečlivě dohlížela na úpravu a předání vánočních darů věnovaných Farní charitou a P. Josefem.

Jak to přišlo, že ses stala vedoucí Azylového domu?

Na farní radě v předloňském listopadu zmínil Dan Průša, že od 1. 1. 2003 hledá vedoucího. Byla to velmi krátká doba na rozmyšlenou. Ale já se najednou slyšela, jak říká: “Já to zkusím.” Když jsem se pak v “Azyláku” pak byla před Vánoci podívat, bylo to příšerný.

Takže jsi nastoupila a..?

První, co bylo - ”deratizace”, desinfekce. Všechno umýt savem, všechno prádlo vyhodit - naštěstí ve skladu FCH Dublovice měli ještě něco z povodňových zásob, takže jsme získali šatstvo i jídlo. Pak začaly některé další úpravy a opravy, například práce na ČOV ap.

Jak “věřící” vedení přijali klienti?

Nepřívětivě. Byli o nás dopředu “zpraveni”. Mračili se... Postupem času ale viděli, že je to tu lepší. Od počátku jsme zavedli zákaz kouření, i když jeho dodržování závisí na důslednosti zaměstnanců. Azylanty se začali ochotněji koupat, holit, byli rádi, že prádlo si mohou vyměnit každé tři týdny. Pak nám byli ochotni i pomoci. Sami vymalovali chodby a “kulturku”, někteří i “svě” pokoje.

To, že jsme věřící, asi příliš nevnímají. Pouze to, že jsme pověsili kříž. Ale inzeráty si čtou v Katolickém týdeníku. A také si velmi oblíbili P. Pecinovského. V osobě našeho pana vikáře má víra nade vši pochybnost prestiž a úctu. Svou roli hraje samozřejmě i to, že je to jeden z mála mužů v převážně ženském kolektivu zaměstnanců.

V téhle “roční bilanci” mne zajímá, co nová práce přinesla tobě osobně?

Je to jiná práce. Jako logopedka jsem zvyklá vidět za sebou výsledky. Ale až na tu rekonstrukci, která není v mé moci, jsem spokojená, dělám to ráda. Na spokojenost s novým vedením se musíš zeptat spíš klientů (slibuji, že to udělám - pozn. red.)

Když jsem nastupovala, byla jsem zde jediná věřící.

Areál Azylového domu v Berouně - Zavadilce

foto av

Nyní je tady nová věřící kolegyně, která má navíc zkušenosti z AD Emauzy a vnesla sem "pravou" sociální práci.

Velkou radost mám samozřejmě z nově zavedených poraden. Znamená to, že AD začíná sloužit i svému okolí, do poraden může přijít kdokoli z řad veřejnosti. Nyní je využívají hojně invalidé. Do budoucna máme ještě další plány a snad se nám je podaří prosadit také díky sponzorům (Pekárna U Křížů - K. Schwipelová, Řeznictví - Kamil Alfery, Svatojánský hotel Obecná škola - rodina Šedivých, AD Emauzy, který rušil skladové zásoby, a další drobní dárci), kterým touto cestou děkuji.

*A já děkuji tobě za rozhovor i tvou práci!
Ivana Vašků*

INFORMACE ZE SVĚTA I Z NAŠÍ CÍRKVE:

• AKTUÁLNÍ STATISTIKA O KATOLICKÉ CÍRKVI

Katolíci představují téměř jednu šestinu světové populace. To je jedna ze statistických informací, které přináší letošní vydání Papežské ročenky. Představil ji vatikánský státní sekretář kardinál Angelo Sodano a ředitel Centrálního statistického úřadu církve spolu s řediteli vatikánské tiskárny.

Annuario Pontificio zahrnuje aktuální údaje o všech diecézích katolické církve, jejích biskupech a o římské kúrii. Podle nového vydání během loňského roku Jan Pavel II. jmenoval kromě 31 kardinálů také 175 nových biskupů, vytvořil 19 diecézí, jeden apoštolský exarchát, jedno vojenské biskupství a čtyři nové metropole. Papežská ročenka uvádí také obecné statistické údaje o stavu celé katolické církve. Počet jejích příslušníků vzrostl jen v roce 2002 zhruba o 10 milionů, z celkové populace katolíci tedy tvoří 17,2 procenta. Polovina z celkového počtu 1,071 miliardy katolíků žije v Severní a Jižní Americe. Podíl evropských katolíků se - s dnešními 26,1 procenty - zmenšuje. Historických 50 procent katolíků v Novém světě představuje dosavadní vrchol již čtyřicet let trávajícího trendu: zatímco podle evropských katolíků klesá, počet členů katolické církve v Americe plynule roste. Přesto na obou kontinentech - v Americe s podílem 62,4 procenta obyvatel a 40,5 procent obyvatel v Evropě - je katolická církev stále největším církevním společenstvím. Menšinou je naproti tomu v Oceánii (26,8 procent), v Africe (16,5 procenta) a v Asii (3 procenta).

(Kathpress, vat)

• PLENÁRNÍ SNĚM ŽIJE

Dne 18. března 2004 se sešli v Praze sekretáři sněmovních komisí a společně se sekretariátem Plenárního sněmu posoudili stav příprav sněmovního dokumentu pro závěrečné zasedání v roce 2005 na Velehradě. Je potěšitelné, že činnost všech komisí se rozeběhla, i když stav příprav dokumentu je v jednotlivých komisích rozdílný. První koncepty jsou již napsány v komisích pro evangelizaci, pro laiky, pro liturgii a pro pastorační strukturu dokumentu je připravena v komisích pro duchovní četbu dějin a pro kněze, jáhny a osoby zasvěceného života. Analytická komise má jiný styl práce a shromáždila již řadu statistických podkladů využitelných v činnosti ostatních komisí. Také komise pro partikulární právo má specifické postavení, neboť její práce bude navazovat až na návrhy právních úprav podané jednotlivými komisemi a biskupy.

Texty z komisí mají být odevzdány v říjnu t.r. České biskupské konferenci, avšak generální sekretář sněmu projevil přání, aby první koncepty ještě před tím, než projdou v komisích závěrečnou redakcí, byly k nahlédnutí již v červnu t.r.

Zasedání navštívili i šéfredaktor Katolického týdeníku A. Randa, redaktor tohoto listu Jiří Macháně, člen redakční rady Perspektiv Petr Příhoda a pracovník tiskového střediska ČBK Martin Horálek. V jejich přítomnosti se diskutovalo o prezentaci Plenárního sněmu v médiích a mj. jsme se dozvěděli, že Katolický týdeník jednou za měsíc představí některou ze sněmovních komisí. První v řadě bude komise pro laiky. Účastníci porady s obdivem hodnotili, jak si dovedl získat pozornost médií při své návštěvě v ČR kardinál Špidlík díky svému věcnému, zasvěcenému a přitom prostému vyjadřování.

V. Babička

DUCHNA :

1.) Proč není půlnoční mše sv., ale jen bohoslužba slova?

Chybí mi o vánocích setkání s Kristem ve sv. přijímání.

Dříve, než odpovím na otázky, dovolím si pár připomínek. Předně z otázky mám dojem, že tazatel (a možná nejen on, či ona) omezuje Ježíšovu přítomnost při bohoslužbě “jen” na eucharistii, což je ale velmi úzké vnímání liturgie! Ježíšova přítomnost není “jen” v eucharistii, i když eucharistie je Ježíšova přítomnost “par excellence”.

Konstituce II. Vatikánského koncilu “**O posvátné liturgii**” (SC 7) říká: “*Kristus je přítomen ve své Církvi, především v liturgických úkonech. Je přítomen v mešní oběti: jak v osobě sloužícího kněze, neboť tentýž nyní přináší oběť skrze službu kněží, který se tenkrát obětoval na kříži, tak zejména pod eucharistickými způsoby.* Je přítomen svou mocí ve svátostech, takže když někdo křtí, křtí sám Kristus. Je přítomen ve svém slově: to mluví On, když se v Církvi předčítá Písmo svaté. I tehdy je přítomen, když se Církev modlí a zpívá, jak to slíbil: “Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich” (Mt 18,20)”- to znamená “ve společenství věřících”. Omezit Ježíšovu přítomnost jen na eucharistii je znamením určitého nepochopení hloubky liturgie. Myslím, že tazatel (či tazatelka) není jediným, kdo tuto hloubku dosud neobjevil. (Doufám, že jsem tímto tvrzením nikoho neurazil!) Zde mají mnozí katolíci ještě hodně daleko k duchu II. Vatikánského koncilu!

Také dost dobře nerozumím druhé otázce. Během vánočních svátků (od slavnosti Narození Páně do svátku Křtu Páně) jsme měli kromě “půlnoční” bohoslužby slova ve farnosti Beroun celkem (dal jsem si práci to spočítat) 21 mší sv.! Znamená to, že tazatel byl jen na “půlnoční” bohoslužbě? Doufám, že ne.

Důvodů, proč není o půlnoci mše sv. je více. Uvedl bych zde jen jediný: Účastníky půlnoční bohoslužby jsou většinou tzv. “jednoročáci”. Lidé, kteří možná nejsou o nic horší, než pravidelní účastníci bohoslužeb, přesto však lidé, kterým víra a především společenství Církve moc neříká. Eucharistie je však nejen živou Ježíšovou přítomností, ale i znamením “živé” Církve, znamením jednoty mezi pokřtěnými, znamením, že patříme k sobě! To však je ztěžší pravdivé mezi těmi, kdo se v kostele setkají jen jednou za rok, o “půlnoční”!

Ve svém evangeliu Pán Ježíš říká: *Nedávejte psům, co je svaté, neházejte perly před svině..!* (Mt 7,8). To nejsou nadávky! Ve Starém Zákoně psi a vepři byla “nečistá” zvířata. Pán Ježíš tím chce říci, že účastnit se “svatých věcí”(a eucharistie je “svatá věc”) se mohou

jen ti, kdo jsou řádně připraveni! **O vánoční “půlnoční” bohoslužbě bohužel většině z přítomných eucharistie nic neříká!**

To, co snad může přítomné o půlnoční spíše než eucharistie “oslovit”, je tedy právě **Boží slovo**, “které je plné života a síly” (Žid 4,12) a pak také **společenství věřících**, kteří jsou “jedno tělo a jedna duše” (Sk 4,32)...

2.) Kde a zda se v Bibli píše o tom, že spasení dojde člověk, (kromě “skrze Krista”), skrze pravou Církev?

A co potom “poctiví“ nevěřící a jinověrci?

Myslím, že otázka je špatně položená. Možná by se tazatel (a nejen on) měl zamyslet nad tím, *co je to vlastně Církev?*

Je-li Církev jen pouhou organizací, pak je opravdu “zbytečná” ke spáse. Pak by měli pravdu ti, kdo říkají: “Bůh ano, ale Církev ne”. Kristus, který od počátku buduje Církev jako společenství nového Božího lidu a apoštol Pavel (a jistě nejen on), který mluví o Církvi jako o “Kristově Těle”, vidí věc poněkud jinak: **Kristus a Církev jsou jedno!**

Ve svém evangeliu, a to na více místech, se Kristus ztotožňuje s Církví, např.: “Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá...” (Lk 10,16), nebo “Co jste (ne) učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili” (Mt 25,40), nebo při zjevení apoštolu Pavlovi se jej Kristus ptá: “Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?” Přitom Šavel Krista do té doby neznal, pronásledoval “jen” jeho Církev. Petrovi a apoštolům říká: „Cokoli svázete či rozvázete na zemi, bude svázáno či rozvázáno i na nebi...” (Mt 18,18), nebo: „Tobě (rozuměj: Petře) dám klíče od nebeského království...” (Mt 16,19).

V listu Efesanům apoštol Pavel mluví o vztahu Krista a Církve jako o manželství: “Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce a budou ti dva jedno tělo. Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a Církev” (Ef 5,31-32).

I samo přijetí svátosti křtu, ve kterém se člověk stává „Božím dítětem“, se přece uskutečňuje v Církvi a skrze Církev a křest byl vždy chápán nejen jako „naroubování na Krista“, ale i jako přijetí do společenství jeho Církve – nového Božího lidu!

Oddělovat Krista od Církve je jistým nepochopením křesťanství. Proto křesťané prvních staletí mohli tvrdit, že **“bez Církve není spásy”**. Tento výrok je však třeba dobře chápat. V Katechismu katolické Církve se ve čl. 846-847 říká:

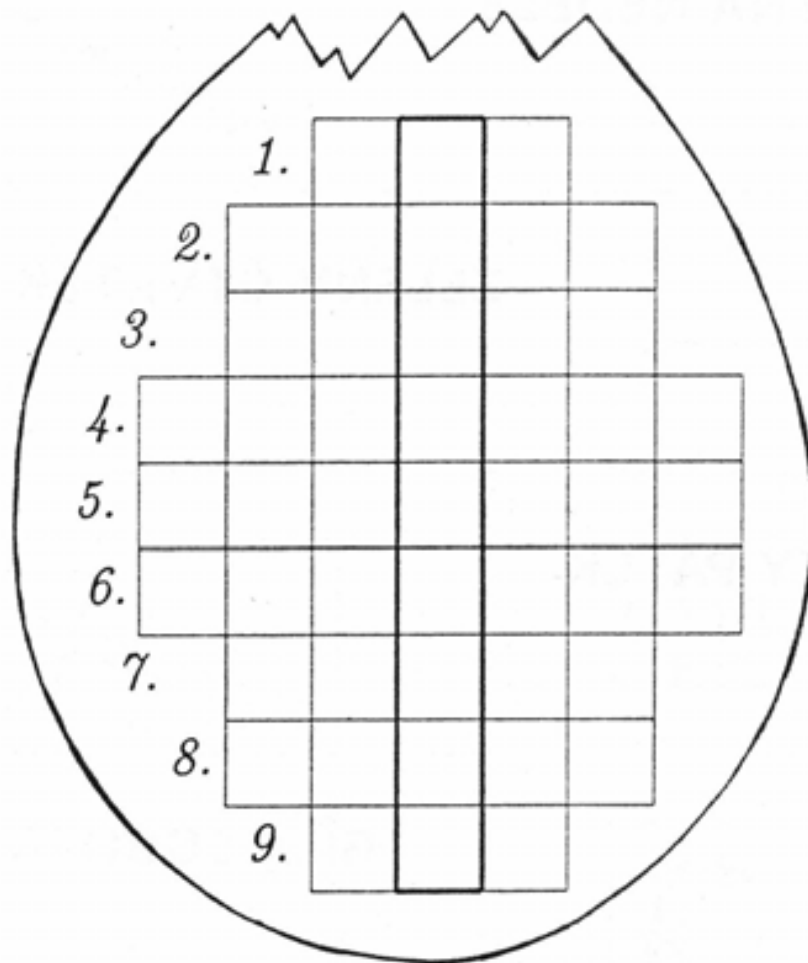
*„Posvátný sněm...na základě Písma svatého a tradice učí, že tato putující Církev je nutná ke spáse. Neboť jedině Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on se pro nás stává přítomným ve svém těle, Církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu (viz: **Mk 16,16**) potvrdil zároveň i nutnost Církve, do které lidem vstupují křtem jako branou. Proto by nemohli být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil Církev jako nezbytnou, a přesto by nechtěli do ní vstoupit a nebo v ní vytrvat.“ (Lumen gentium 14)*

„Toto tvrzení se nevztahuje na ty, kteří bez vlastní viny neznají Krista a Církev. Věčné spásy mohou dosáhnout všichni, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho Církev, avšak s upřímným srdcem hledají Boha a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.“ (Lumen gentium 16)

"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

CO SYMBOLIZUJE VELIKONOČNÍ VEJCE ?

1. souhlas – 2. otisk nohy – 3. apoštol národů před obrácením – 4. manžel tetičky – 5. obyvatelé našeho hlavního města – 6. ten, kdo velí – 7. apoštol národů po obrácení – 8. místo utrpení učitelů a žáků – 9. desetkrát deset

-red-

PODĚKOVÁNÍ:

Milí přátelé, opět jsou tady Velikonoce! Jsem velice šťastná, že jsem se jich dožila, také díky vám. Chci všem popřát krásné prožití těchto dnů, plných meditací, tajuplných chvil a radostného očekávání Toho, který přemohl smrt a otevřel nám nebe.

Děkuji za všechnu vaši pomoc, dává mi sílu znovu začít, věřit a mít naději, že můj maličký svět bude zase radostný. Přemýšlím, kolik možností má člověk, který chce pomoci svému bližnímu. Od úsměvu a pohlazení spoceného čela, pomoci při oblékání a prvních krůčcích bezvládné nohy, přes SMS s přáními, posilujícími slovy, biblickými citáty. Dopisy, básně, telefonáty, osobní návštěvy, vzkazy, dárky a dobroty, nákupy, uvaření oběda, úklid... A hlavně modlitby, mše svaté a umožnění přijetí Eucharistie. Děkuji Pánu za všechna ta dobrá srdce, do kterých vložil cit, pochopení, LÁSKU.

Prosím za vás všechny, aby vděčnost a radost, kterou jste mi přinesli, obrátil Bůh v radost vaši. Aby vám a vašim rodinám žehnal a nás všechny posílil ve víře, že On se postará, aby naše cesty k dobru nebyly uzavřeny.

Požehnané Velikonoce přeje vděčná Jana Friedrichová

OZNÁMENÍ:

Dne 24. 4. uzavřou sňatek pan Michal Šedivý ze Svatého Jana p. S. a slečna Jana Baštářová v Kostelním Vydří u Dačic. Na jejich společnou cestu životem vyprošujeme Boží požehnání!

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Ve čtvrtek 1. 4. oslavil 75. výročí narození loděnický farník pan Ladislav Svatoš, grafik. Přejeme a vyprošujeme sílu, pokoj a lásku do dalšího života.

SVATBY: Mnoho požehnání do života přejeme páru Jana Krausová a Jaroslav Švácha, kteří byli v březnu oddáni na Křivoklátu

POHŘBY: Do rukou Božího milosrdenství jsme v měsíci březnu svěřili paní J. Fenclovou z Berouna a paní Bendovou ze Železné.

foto Michal Němeček

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnosti Beroun, Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Osov, Hostomice, Všeradice, Neumětely, Králův Dvůr, Nižbor a filiální kostely na Vráži, Hýskově a Chýňavě. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, P. Krzysztof Drzazga, Jaroslav Valášek, Jarmila Valášková, Jaroslav Vacík, Ivana Vašků. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat nejpozději do 20. dne měsíce na faře či do schránky "dotazy a příspěvky" v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě i na internetových stránkách farnosti: www.omadeg.cz/farnostberoun

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 728 723 713, 602 945 017, e-mail: red.tym@seznam.cz